

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Tiché a soudců Mgr. Kláry Valentové a JUDr. Václavy Vrecionové ve věci žalobce **J B**, bytem zastoupeného JUDr. Milanem Lindnerem, advokátem se sídlem Mikovcova 7, 120 00 Praha 2, proti žalovaným 1) **J Š**, bytem a 2) **Městu Kutná Hora**, se sídlem Havlíčkovo nám. 552/1, 284 01 Kutná Hora, zastoupenému Mgr. Ing. Pavlem Bezouškou, advokátem se sídlem Žižkovo nám. 2, 286 01 Čáslav, za účasti vedlejšího účastníka na straně 2) žalovaného **České pojišťovny, a.s.**, se sídlem Spálená 16, 101 00 Praha 1, doručovat na adresu Česká pojišťovna a.s., Na Pankráci 1720/123, 140 00 Praha 4, o náhradu škody, o odvolání druhého žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 27. 5. 2011, č.j. 3 C 53/95-609,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve vyhovující části výroku I. mění tak, že první a druhý žalovaní jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobci 6.660.058,- Kč s úrokem z prodlení z částky 1.481.633,- Kč ve výši 7,75% ročně za dobu od 27.5.2011 do zaplacení a dále s tímto úrokem z prodlení z částky 6.574,- Kč měsíčně od 27.5.2011 do 29.2.2012 a konečně s tímto úrokem z prodlení z částky 350,- Kč měsíčně od 27.5.2011 do 29.2.2012, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku; v rentě 6.574,- Kč měsíčně se rozsudek soudu prvního stupně potvrzuje s tím, že povinnost platit rentu počíná od 1.11.2010.**
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. dále mění tak, že pokud se žalobce domáhal zaplacení 300,-Kč měsíčně za dobu od 23.2.1992 do 31.12.2002 a 350,- Kč měsíčně za dobu od 1.1.2003 do 15.3.2001 a od 1.3.2012 nadále a 3.000,- Kč měsíčně za dobu od 23.2.1992 nadále, a to se**

zákonným úrokem z prodlení z těchto částek od 27.5.2011 do zaplacení, žaloba se zamítá.

- III. První a druhý žalovaný a vedlejší účastník jsou povinni zaplatit náhradu nákladů řízení České republiky v částce 101.175,- Kč a žalobce v částce 11.241,- Kč, všichni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Okresního soudu v Kutné Hoře.**
- IV. První a druhý žalovaný a vedlejší účastník jsou povinni zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně 290.788,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Milana Lindnera.**
- V. První a druhý žalovaní a vedlejší účastník jsou povinni zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení 155.744,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Milana Lindnera.**
- VI. První a druhý žalovaný a vedlejší účastník jsou povinni zaplatit soudní poplatek z žaloby v částce 330.000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet Okresního soudu v Kutné Hoře.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 27.5.2011, č.j. 3 C 53/95-609 uložil soud prvního stupně žalovaným povinnost zaplatit žalobci částku Kč 6.639.642,- Kč, dále mu platit měsíčně s účinností od 5.3.2011 do budoucna až do případné změny poměrů ve výši částku Kč 6.574,- Kč měsíčně, splatnou vždy do konce každého kalendářního měsíce, dále jsou mu povinni za dobu od 23.2.1992 do 1.1.2003 platit zvýšené náklady na stravu Kč 300,- měsíčně a od 1.1.2003 do budoucna Kč 350,- měsíčně, splatné vždy do konce každého kalendářního měsíce. Dále jsou povinni mu platit měsíčně za zajišťování prací s udržováním domácnosti a soustavným dohledem třetích osob částku Kč 3.000,- měsíčně od 23.2.1992 s tím, že za dobu od 23.2.1992 do 31.3.2011 jsou povinni mu zaplatit částku Kč 687.000,-. Všechny uvedené částky jsou žalovaní povinni zaplatit se zákonným úrokem z prodlení, který odpovídá výši repo sazby stanovené ČNB a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, zvýšené o sedm procentních bodů a to s účinností od 27.5.2011. Za dobu od 21.2.1995 do 27.5.2011 se úrok nepřiznává (výrok I.). Žalovaným uložil povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení státu v částce 101.172,- Kč a soudní poplatek v částce 265.600,- Kč (výrok II.), uložil jim dále povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 947.836,- Kč na účet právního zástupce žalobce (výrok III.), vše v třídní lhůtě od právní moci rozsudku. Ve vztahu mezi žalobcem a vedlejším účastníkem soud vyslovil, že žádný z nich nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.) a konečně přiznal Všeobecné fakultní nemocnici v Praze znalečné v částce 9.360,- Kč a 2.332,- Kč. Soud prvního stupně žalobě v plném rozsahu vyhověl, neboť vycházel z mezitímního rozsudku odvolacího soudu potvrzeného rozsudkem nejvyššího soudu, z něhož vyplynulo, že kromě prvního žalovaného odpovídá v daném případě za škodu i druhý žalovaný. Pokud pak jde o výši, shledal soud po právu všechny nároky uplatněné žalobcem v plné výši. K namítanému promlčení nepřihlédl, neboť uplatnění této námitky posoudil v daném případě jako v rozporu s dobrými mravy.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání druhý žalovaný. Poukazoval na to, že nesouhlasí s předchozím závěrem mezitímního rozsudku odvolacího soudu a rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky o odpovědnosti druhého žalovaného za vzniklou škodu. Zdůraznil, že postup lékařů při péči o žalobce byl lege artis. Pokud už by ale soud dospěl k závěru, že odpovědnost druhého žalovaného dána je, potom není možné stanovit jeho společnou odpovědnost spolu se škůdcem - prvním žalovaným, neboť druhý žalovaný jako zřizovatel nemocničního zařízení není spoluškůdcem, ale jeho příspěvková organizace byla toliko zařízením, které reparaovalo následky jednání škůdce. Soud by měl rovněž vymezit rozsah účasti druhého žalovaného na náhradě škody. Druhý žalovaný dále poukázal na to, že soud prvního stupně se nesprávně vypořádal s námitkou promlčení. Z žádného právního předpisu nevyplývá, kdy přesně nutno námitku promlčení uplatnit, naopak z judikatury plyne, že je tak možno učinit kdykoliv za řízení, a to i v řízení odvolacím. Zdůraznil dále, že ne každé vznesení námítky promlčení, i když bylo učiněno s prodlevou, je v rozporu s dobrými mravy. Žalovaný dále namítal, že nebylo prokázáno, že by ztráta zdravotnické dokumentace a výpovědi MUDr. K. [REDAKCE] a MUDr. S. [REDAKCE] byly využitím důkazní nouze a že by se tímto postupem žalovaný snažil vyhnout odpovědnosti. Druhý žalovaný je přesvědčen, že není rozhodné, že námitka promlčení byla vznesena až ke konci řízení. Dále je druhý žalovaný přesvědčen, že žalobce neprokázal účelnost vynaložení nákladů, které jsou spojeny s nezbytným a soustavným dohledem třetích osob včetně udržování domácnosti. Žalobce neprokázal nezbytnost takových nákladů. Konečně druhý žalovaný namítal, že soud prvního stupně nesprávně postupoval podle § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. a přiznal žalobci náhradu za ztížení společenského uplatnění ve výši 15ti násobku základního bodového ohodnocení (dle vyhlášky č. 440/2001 Sb.). Zdůraznil, že okolnost, že za dobu trvání soudního sporu došlo ke zvýšení hodnoty 1 bodu 4 násobně není rozhodná. Zvýšení ztížení společenského uplatnění, tak jak je provedl soud prvního stupně, neodpovídá zdravotním poškozením a trvalým následkům, jimiž žalobce trpí. Navrhl, aby byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že celá obžaloba bude vůči druhému žalovanému zamítnuta.

Žalobce ve svém vyjádření k odvolání žalovaného poukázal na to, že pokud jde o spoluodpovědnost druhého žalovaného, bylo již ve věci rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2005, č.j. 25 Co 1/2005-295 a rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 1. 2008, č.j. 25 Cdo 5/2006-311 tak, že byla shledána odpovědnost druhého žalovaného spolu s prvním žalovaným. Pokud jde o promlčení, nepovažuje žalobce námitku odvolatele za důvodnou. Soud prvního stupně zcela správně dospěl k závěru, že vznesení námítky promlčení je v rozporu s dobrými mravy. Nepravdivé výpovědi lékařů právního předchůdce žalovaného ve spojení se ztrátou podstatné části lékařské dokumentace podstatně ovlivnily důkazní řízení, zpochybnily závěry znaleckých posudků a ovlivnily délku trvání řízení. Soud prvního stupně tedy k takovému postupu a jednání původního druhého žalovaného správně přihlédl. Soud prvního stupně pak žalobci zcela správně přiznal náhradu účelně vynaložených nákladů spojenou s nezbytným a soustavným dohledem třetích osob včetně udržování domácnosti. Ze všech lékařských zpráv a závěrů znaleckých posudků vyplynulo, že žalobce potřebuje soustavný dohled dalších osob, jde o neměnný stav od doby úrazu do současné doby. Sám žalobce domácí práce a péči o sebe nemůže vykonávat pro omezení funkcí a pro netoleranci fyzické a psychické zátěže. Je zcela odkázán na péči tety a matky, se kterou žije. Žalobce dále zdůraznil, že výše náhrady za ztížení společenského uplatnění tak jak byla soudem prvního stupně přiznána, odpovídá trvalým následkům, kterými žalobce trpí a omezením, která ve věku 19ti let utrpěl tak, že do budoucna se nemůže uplatnit v životě osobním ani společenském. Navrhl, aby byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které mu předcházelo, podle § 212 a § 212a odstavec 1, 5 občanského

soudního řádu (zákona č. 99/1963 Sb.) ve znění účinném v době vydání tohoto rozsudku (dále jen „o.s.ř.“) a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné pouze z části.

Druhý žalovaný uplatnil v odvolání přípustné odvolací důvody ve smyslu § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř.

Rozsudek soudu prvního stupně nebyl odvoláním napaden pouze pokud nebyl žalobci přiznán úrok z prodlení z žalovaných částek za dobu od 21.2.1995 do 27.5.2011. V tomto zamítavém výroku nabyt rozsudek samostatně právní moci a nebyl proto přezkoumáván. Předmětem přezkumu byl rozsudek v celém jeho zbývajícím rozsahu.

Odvolání podal pouze druhý žalovaný. V projednávané věci ale jde na straně žalovaných o společenství účastníků svého druhu, které vzniká ve věcech, v nichž z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky (§ 91 o.s.ř., ve spojení s § 153 o.s.ř.). V projednávané věci jde o náhradu škody uplatněné vůči více škůdcům (§ 438 obč. zák.), a proto má odvolání druhého žalovaného suspenzivní účinek i ve vztahu k prvnímu žalovanému. Z těchto důvodů tedy odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu k oběma žalovaným.

V řízení byla původně druhým žalovaným Nemocnice s ambulantní částí Kutná Hora se sídlem v Kutné Hoře, Vojtěšská 237. Tento žalovaný v průběhu řízení zanikl a na jeho místo v řízení nastoupil podle § 107 odst. 3 o.s.ř. jeho právní nástupce Město Kutná Hora (nynější druhý žalovaný). O tomto právním nástupnictví rozhodl soud prvního stupně usnesením ze dne 2. 4. 2008, č.j. 3 C 53/95-419, který nabyt právní moci 30. 4. 2008.

Pokud jde o základ nároku, byl zjištěn tento skutkový stav ve věci:

Dne 23. 2. 1992 kolem 0.10 hod před restaurací Lorenc v Kutné Hoře první žalovaný fyzicky napadl žalobce, srazil ho ranou ruky na zem a v důsledku tohoto pádu utrpěl žalobce zranění spočívající ve zlomenině levé spánkové kosti s rozsáhlým krevním výronem mezi kost a podlebnici v krajině čelní, temenní a spánkové vlevo. Za toto jednání byl první žalovaný rozsudkem Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 9. 7. 1998, č.j. 6 T 58/92-476 uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 221 odstavec 1 a 2 písmeno c) trestního zákona a byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody. Po útoku prvního žalovaného byl žalobce sanitkou převezen do Nemocnice s ambulantní částí Kutná Hora – původní druhý žalovaný (dále jen „nemocnice“). Žalobce přijímal MUDr. K. [REDAKCE] (tento lékař v té době ještě neměl atestaci), který jej vyšetřil, nechal odebrat krev ke zjištění obsahu alkoholu a žalobci byl proveden rentgen hlavy, přičemž z rentgenového snímku lékař nezjistil poškození lebky (tento rentgenový snímek byl popsán rentgenologem až dne 24. 2. 1992). Při přijetí na ambulanci žalobce zvracel, byl z něj cítit alkohol, při slovním kontaktu nebyly jeho odpovědi adekvátní, ale reakce zde byla. Po provedení rentgenu byl žalobce uložen na pokoj jednotky intenzivní péče, kde byl v třicetiminutových intervalech sledován nejprve lékařem a od 03 hodin zdravotními sestrami. Sledování spočívalo v kontrole vědomí, zornic, tlaku a pulsu. Okolo 05 hodiny se stav žalobce změnil tak, že jedna zornice nereagovala. MUDr. K. [REDAKCE] o tomto vývoji informoval staršího lékaře MUDr. S. [REDAKCE], který měl tzv. příslužbu na telefonu. MUDr. S. [REDAKCE] se poté dostavil do nemocnice a shledal, že příznaky žalobce svědčí o tom, že dochází k edému mozku a nasadil léky, které otok mozku snižují na což pacient reagoval pozitivně. Po konzultaci s neurologem, která se uskutečnila až v 9.30 hod, byl doporučen převoz žalobce na odborné pracoviště. Žalobce byl vrtulníkem převezen nejprve do Nemocnice na Bulovce, kde byl vyšetřen na CT a poté do Ústřední vojenské nemocnice ve Střešovicích, kde byl téhož dne operován. Po operaci se vyskytly u žalobce komplikace.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu, který odvolací soud považuje za zcela správný, vydal Krajský soud v Praze rozsudek ze dne 24. 8. 2005, č.j. 25 Co 1/2005-295,

kterým změnil mezitímní rozsudek Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 15. 9. 2004, č.j. 3 C 53/95-263. Tímto rozsudkem soud prvního stupně vyslovil, že ve vztahu k prvnímu žalovanému je základ žalobního nároku opodstatněný (odpovídá podle § 420 odst. 1 občanského zákoníku - dále jen obč. zák.) a ve vztahu k druhému žalovanému opodstatněný není. V řízení vedeném u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 25 Co 1/2005 rozhodoval tento soud o odvolání žalobce proti té části mezitímního rozsudku, kterou bylo vysloveno, že druhý žalovaný za škodu neodpovídá. Odvolací soud po provedeném řízení ve výše citovaném rozsudku ze dne 24. 8. 2005, č. j. 25 Co 1/2005-295 uzavřel, že za škodu vzniklou žalobci odpovídá i druhý žalovaný. Dospěl totiž k právnímu závěru, že nemocnice zanedbala lékařskou péči o žalobce. Toto zanedbání spočívalo v tom, že poté, kdy se u žalobce projeví příznaky otoku mozku, neučinila nemocnice, která nebyla vybavena příslušnou technikou, vhodná opatření, a to provést co nejrychleji konziliární vyšetření neurologem a na základě jeho odborného posouzení rozhodnout o přeložení pacienta (žalobce) na odborné pracoviště. V řízení bylo zjištěno, že prodleva mezi okamžikem, kdy se u žalobce projeví příznaky otoku mozku a vyšetřením neurologem byla 4 a půl hodiny a za situace, kdy otok mozku je život ohrožující, je tato prodleva příliš dlouhá, a proto ji odvolací soud hodnotil jako zanedbání léčebné péče. Právě v tomto zanedbání lékařské péče spatřoval odvolací soud protiprávní úkon právního předchůdce druhého žalovaného. Mezi tímto protiprávním úkonem a škodou na zdraví žalobce je dána příčinná souvislost, neboť kdyby nebyla tak dlouhá prodleva mezi okamžikem, kdy došlo u žalobce k příznakům otoku mozku, do rozhodnutí o jeho přeložení na odborné pracoviště, nemusela by vzniknout škoda žalobci buď vůbec nebo by následky na zdraví žalobce nebyly tak závažné. Na závažném následku se podílelo tedy i zpoždění operace, které bylo způsobeno mimo jiné i protiprávním úkonem právního předchůdce druhého žalovaného, a proto odpovídá za škodu vzniklou žalobci podle § 420 odst. 2 obč.zák., a to společně a nerozdílně s prvním žalovaným s ohledem na ust. § 438 odst. 1 obč. zák.

Proti výše uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze bylo podáno dovolání, které bylo rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 1. 2008, č.j. 25 Cdo 5/2006 - 311 zamítnuto. Nejvyšší soud se ve svém rozsudku zcela ztotožnil se závěry odvolacího soudu, jak pokud jde o odpovědnost druhého žalovaného, tak pokud jde o skutečnost, že za škodu odpovídají oba žalovaní společně a nerozdílně. V této souvislosti Nejvyšší soud ČR v rozsudku zdůraznil, že úprava společné odpovědnosti více osob odpovědných za škodu vychází ze zásady solidární, která má obecnou platnost pro všechny případy a vztahuje se nejen na případy, kdy škůdci způsobili škodu společným jednáním, ale i na případy, kdy jednotliví škůdci odpovídají na základě odlišných principů. Právními závěry vyslovenými Nejvyšším soudem ČR v projednávané věci je odvolací soud (konečně i soud prvního stupně) vázán, a proto je zcela nedůvodná námitka odvolatele, že za škodu žalobci neodpovídá a že soud pochybil, pokud povinnost plnit náhradu škody uložil oběma žalovaným solidárně. V projednávané věci je tedy vyřešeno, že za škodu vzniklou žalobci odpovídají společně a nerozdílně oba žalovaní.

V dalším řízení, kde se soud prvního stupně zabýval výší vzniklé škody, dospěl tento soud k těmto skutkovým závěrům:

Stav žalobce odpovídá stavu po epidurálním hematomu nad levou hemisférou, kontuzi temporální a kmenové, komplikovaný edémem celé hemisféry a sekundární atrofii obou optiků. U žalobce je patrná pravostranná hemiparéza (ochrnutí) stav po apalickém syndromu, výrazný výpadek zorného pole vlevo; má těžkou formu parciální komplexní epilepsie. Trpí poruchou dýchání, tracheostomie těžkého stupně. Bolestné ohodnotil znalecký ústav 963 body a doporučil s ohledem na dlouhodobost léčení bolestné zvýšit na dvojnásobek (1925 bodů vzhledem k operacím a zánětlivým komplikacím). Ztížení společenského uplatnění z hlediska neurologického ocenili znalci 3225 body. Následkem úrazu se u žalobce rozvinuly

duševní poruchy - posttraumatická stresová porucha a porucha přizpůsobení, která se projevuje ankeionksně depresivním syndromem. Trvalé následky v této oblasti znalci ohodnotili 1600 body. Ze sexuologického hlediska trpí žalobce sexuální dysfunkcí projevující se sníženou sexuální apetencí, zhoršenou erekcí a především omezením možnosti realizovat odpovídající sexuální život včetně pohlavních styků. Poúrazové následky a handicap mu brání seznámit se s odpovídající partnerkou a navázat s ní vztah, čehož si je žalobce vědom, a to ještě zhoršuje jeho psychický stav. Ztížení společenského uplatnění ze sexuologického hlediska bylo oceněno 800 body. Žalobce trpí i snížením imunity a poškozením jater v důsledku používání léků (500 bodů). Celkem bylo ztížení společenského uplatnění žalobce ohodnoceno 6125 body, přičemž znalci doporučili zvýšení na dvojnásobek. Všechna výše uvedená zdravotní poškození vznikla v přímé souvislosti s poraněním při předmětném úrazu a v příčinné souvislosti s poúrazovými následky. Žalobce byl před úrazem zcela zdravý, chodil do zaměstnání a chystal se studovat na vysoké škole. Od zdravotního poškození se obtížně pohybuje (pravostranné ochrnutí) má špatnou motoriku pravé ruky (spasticita), vidí velmi špatně, celkově má zpomalené tempo. Trpí psychickými poruchami, depresemi, poruchou adaptace a je pro něj téměř nemožné navázat a realizovat partnerský vztah a uskutečnit sexuální a rodinný život. Je schopen menší sebeobsluhy, ale není schopen žít sám bez pomoci, neboť není schopen se sám postarat ani o sobě ani o domácnost. Není schopen se sám pohybovat například venku, potřebuje pomoc jiné osoby. Není schopen pracovat (vykonávat povolání), je odkázán na invalidní důchod, který mu byl přizán od 2.1.1993. Ztráta na výdělků žalobce po dobu pracovní neschopnosti od 24. 2. 1992 do 1. 1. 1993 činí 13.187,- Kč. Ztráta na výdělků po skončení pracovní neschopnosti žalobce za období od 2. 1. 1993 do 31. 10. 2010 činí 1.043.166,- Kč a od 1. 11. 2010 do budoucna činí ztráta na výdělků částku 6.574,- Kč měsíčně (tato částka do budoucna podléhá valorizaci).

Takto zjištěný skutkový stav odpovídá důkazům provedeným v řízení před soudem prvního stupně, odvolací soud se s ním ztotožňuje a při právním hodnocení věci z něj vychází. Skutkové závěry v převážné části čerpal soud prvního stupně ze znaleckých posudků, zejména ze znaleckého posudku zpracovaného ústavem - Všeobecnou fakultní nemocnicí v Praze. Ohledně správnosti těchto závěrů nemá odvolací soud žádné pochybnosti. Takto provedené dokazování doplnil odvolací soud pouze zjištěním ze znaleckého posudku vypracovaného 26.9.2005 MUDr. Miroslavem Noskem, z něhož zjistil, že vzhledem ke svému zdravotnímu stavu je pro žalobce nezbytné přilepšení ke stravě, neboť po celou dobu léčení i do budoucna je pro žalobce nezbytná strava bohatá na vitamíny, minerály a živiny. Zvýšené náklady na tuto stravu stanovil znalec na částku 300,- Kč měsíčně od úrazu do 1. 1. 2003 a od této doby je stanoven částkou 350,- Kč měsíčně. Dále bylo z tohoto znaleckého posudku zjištěno, že žalobce trpí postižením centrálního nervového systému, což jej vyřazuje prakticky ze všech domácích prací, potřebuje soustavný dohled další osoby.

Na základě shora uvedeného skutkového stavu soud prvního stupně správně uzavřel, že žalobce má podle § 444 odst. 1 obč. zák. právo na náhradu bolestného a ztížení společenského uplatnění. Pokud jde o bolestné, vycházel soud prvního stupně správně z bodového ohodnocení znalců a stanovil v souladu s ním bolestné částkou 57.780,- Kč (ostatně pokud jde o výši bolestného neuplatnil žalobce v odvolání žádné námitky). Vycházel z hodnoty bodu 30,- Kč, neboť vzhledem k operacím a dalším komplikacím bylo možno bolestné ohodnotit až po roce 1993.

Podle § 444 odst. 1 obč. zák. má dále žalobce nepochybně právo i na náhradu za ztížení společenského uplatnění. V řízení totiž bylo nepochybně prokázáno, že žalobce, v důsledku poškození zdraví při úrazu i při pochybení druhého žalovaného ve zdravotní péči, trpí závažnými trvalými následky, které dopadají do všech sfér života žalobce. Trvalé následky spočívají v ochrnutí žalobce na pravou polovinu těla, což mu způsobuje zásadní

obtíže při pohybu. V důsledku krvácení do mozku došlo k poškození mozku, které se projevilo ve všech schopnostech žalobce. Žalobce trpí rovněž epilepsií těžkého stupně, záchvaty má většinou 4 x měsíčně. Trvalým postižením je rovněž špatný zrak, porušený čich, špatná motorika rukou. V důsledku tracheostomie má problémy s dýcháním, mluvením. V souvislosti s léčením a užíváním léků došlo k poškození jater, trpí snížením imunity. Má závažné trvalé následky psychického rázu, neboť se u něj projevily duševní poruchy, trpí depresemi. Závažné trvalé následky byly u žalobce prokázány i v sexuologické oblasti. Žalobce poškození zdraví utrpěl v 19 letech, když předtím neměl žádné zdravotní problémy, chystal se studovat na vysoké škole. Úraz s následnou špatnou zdravotní péčí zcela zásadně ovlivnil v takto mladém věku celý jeho život. Od 19 let je žalobce ochrnutý, odkázaný s veškerou péčí své okolí, neschopný samostatného života, neschopný navázat partnerský vztah, založit rodinu, chodit do zaměstnání, žít sexuálně a společensky. V důsledku poškození zdraví byl tedy žalobce zbaven v podstatě všech běžných součástí života počínaje realizací v zaměstnání a konče rodinným, sexuálním a společenským životem. Za této situace se odvolací soud zcela ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že odškodnění ve výši základního bodového ohodnocení v částce 367.500,- Kč je nutno podle § 7 odst. 3 vyhlášky č. 32/1965 Sb. (k ustálení zdravotního stavu žalobce došlo za účinnosti vyhlášky č. 32/1965 po novelizaci provedené vyhláškou č. 54/1993 Sb.) zvýšit. Podle § 7 odst. 3 vyhl. č. 32/1965 Sb. může soud ve zvlášť výjimečných případech hodných mimořádného zřetele odškodnění přiměřeně zvýšit nad stanovené nejvyšší výměry odškodnění. Odvolací soud je ve shodě se soudem prvního stupně přesvědčen o tom, že závažné trvalé následky vzniklé v důsledku škody na zdraví žalobce za níž odpovídají žalovaní, zcela změnily život žalobce a jsou tedy splněny podmínky pro použití shora uvedeného ustanovení. Za přiměřenou zdravotnímu poškození žalobce považuje odvolací soud, ve shodě se soudem prvního stupně, odškodnění v celkové částce 5.512.500,- Kč. Tato částka podle názoru odvolacího soudu představuje ekvivalent zásadního poškození a odnětí životních možností a šancí žalobce. Žalobce v důsledku škody na zdraví je v podstatě nepohyblivý, špatně vidí, trpí epilepsií, je ohrožen opakovanými infekcemi, není schopen sebeobsluhy a samostatného života, není schopen normálního partnerského a rodinného života, výkonu povolání a má z toho i závažné psychické problémy. Poskytnutím této částky bude splněn účel náhrady škody v pravém slova smyslu, to znamená, že alespoň zčásti nahradí žalobci to, oč přišel a ulehčí mu život do budoucna. Pouze tak bude, podle názoru odvolacího soudu, zachován v projednávané věci princip proporcionality (ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 350/2003). V rámci náhrady za ztížení společenského uplatnění bylo zohledněno i to, že žalobce není schopen se o sebe sám postarat, nezbytně potřebuje pomoc jiné osoby. I z toho důvodu, aby si tuto pomoc mohl do budoucna zajistit (zaplatit), byla stanovena náhrada za ztížení společenského uplatnění právě v této výši.

Náhradu za ztrátu na výdělků po dobu pracovní neschopnosti za dobu od 24.2.1992 do 1.1.1993 stanovil soud prvního stupně zcela v souladu s § 445 a 446 obč. zák. částkou 13.187,- Kč. V podrobnostech výpočtu odkazuje odvolací soud na správné zdůvodnění uvedené v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.

Pokud jde o náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti, i zde soud prvního stupně výši tohoto nároku správně stanovil za dobu od 2.1.1993 do 31.10.2010 částkou 1.043.166 Kč s tím, že počínaje dnem 1. 11. 2010 byla žalobci přiznána v rámci tohoto nároku renta v částce 6.574,- Kč měsíčně do budoucna. Tento nárok soud prvního stupně přiznal zcela v souladu s § 447 obč. zák., neboť bylo prokázáno, že v důsledku škodné události není (a nikdy nebude) žalobce schopen pracovat a má tedy nárok na náhradu za ztrátu na výdělků při invaliditě od přiznání invalidního důchodu do budoucna. Při stanovení výše odškodnění vycházel soud prvního stupně správně z odborného posudku.

Vedlejší účastník na straně druhého žalovaného uplatnil námitku promlčení vůči všem uplatněným nárokům, a to až na samém konci řízení (při ústním jednání dne 13.1.2010), přičemž řízení probíhalo od 21.2.1995. Z hlediska uplatnění námitky promlčení je podstatné, že ve věci bylo pravomocně rozhodnuto shora uvedeným mezitímním rozsudkem o základu nároku na náhradu na bolestné, ztížení společenského uplatnění a náhradu za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti a po skončení pracovní neschopnosti. Rozhoduje-li soud mezitímním rozsudkem o právním základu věci, vyjadřuje se k tomu, zda má žalobce na požadované plnění právo a v jakém rozsahu. Jde-li o náhradu škody, pak posuzuje samostatně ze shora uvedeného hlediska jednotlivé nároky. Základem věci se rozumí posouzení všech otázek, které vyplývají z uplatněného nároku, s výjimkou okolností, které se týkají jen výše nároku. Při vydání mezitímního rozsudku je proto třeba se vypořádat mimo jiné i s promlčením. Otázky, které se týkají základu nároku, lze řešit jen v mezitímním rozsudku. Jestliže se tak nestalo proto, že žalovaný neuplatnil námitku promlčení, je vyloučeno, aby k nim soud přihlédl při rozhodování o výši nároku. V projednávané věci žádný ze žalovaných ani vedlejší účastník nevznese námitku promlčení ve vztahu k nárokům na bolestné, ztížení společenského uplatnění a ztrátu na výdělku před i po skončení pracovní neschopnosti před vydáním mezitímního rozsudku. Proto k námitce promlčení ve vztahu k těmto nárokům nemohl soud při řešení již pouze výše náhrady škody z těchto nároků přihlédnout.

Pouze pro úplnost odvolací soud podotýká, že v případě, kdy by mezitímní rozsudek vydán nebyl a k námitce promlčení ve vztahu ke shora uvedeným nárokům by soud musel proto přihlédnout, považoval by odvolací soud za zcela správný názor soudu prvního stupně, že uplatnění námitky promlčení v daném případě by bylo v rozporu s dobrými mravy a podle § 3 obč. zák. by bylo na místě výkon tohoto práva žalovaným odepřít. V projednávané věci od škodné události uplynulo již více než 20 let, žalobci dosud nebylo plněno, po celou tuto dlouhou dobu se žalobce domáhá svého práva na náhradu škody, když druhý žalovaný (vedlejší účastník na jeho straně námitku promlčení uplatnil) využívá procesních možností ke svému vyvinění. Nic nebránilo vedlejšímu účastníku (druhému žalovanému) uplatnit námitku promlčení dříve, přesto ji uplatnil až 15 let po zahájení řízení, a to poté, kdy bylo postaveno najisto (pro rozhodnutí dovolacího soudu), že za škodu odpovídá i druhý žalovaný. Za těchto okolností je, podle názoru odvolacího soudu, vznesení námitky promlčení vůči shora uvedeným nárokům uplatněným při zahájení řízení v rozporu s dobrými mravy.

Žalobce dále v žalobě požadoval přiznat účelné náklady spojené s léčením spočívající v nákladech na nezbytné dietní stravování, které je finančně nákladné. Podle § 449 odst. 1 obč. zák. se při škodě na zdraví hradí rovněž účelné náklady spojené s léčením. Mezi takové náhrady patří mimo jiné i výdaje na tzv. dietní stravování, jehož potřeba vyvstala v souvislosti s léčením následků poškození zdraví. Takové náklady lze přiznat pouze po té, co byly vynaloženy, přiznat je do budoucna jako opěťující se dávku možné není. V projednávané věci soud výslechem znalce zjistil, že žalobce alespoň k udržení (případně zlepšení) svého zdravotního stavu potřebuje stravu bohatou na vitaminy, minerály a živiny. Taková strava vyžaduje zvýšené náklady. Odvolací soud tedy uzavírá, že žalobce má právo na náhradu zvýšených nákladů spojených se zajištěním takového stravování, neboť jde o účelné náklady spojené s léčením následků škody na zdraví (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 682/2005).

O tento nárok byla žaloba rozšířena 16. 3. 2006. Tohoto nároku se tedy mezitímní rozsudek (vydaný v r. 2004) netýkal, a proto je potřeba se ve vztahu k němu zabývat námitkou promlčení vznesenou vedlejším účastníkem (při ústním jednání v lednu 2010). Jak již bylo výše řečeno, při škodě na zdraví je rozhodná pouze subjektivní promlčecí doba, která podle § 106 odst. 1 o.s.ř. činí 2 roky. Jestliže tedy žaloba, pokud jde o tento nárok, byla podána 16. 3. 2006 a příspěvek na stravování byl žádán již od úrazu, tedy od roku 1992,

musel odvolací soud nárok s příslušenstvím za období od 23.2.1992 do 15. 3. 2004 z důvodu promlčení zamítnout. Ze znaleckého posudku bylo zjištěno, že odpovídající příspěvek na přilepšení ke stravě představuje částku 350,- Kč měsíčně a žalobce tvrdil, že tato částka byla vynaložena (odvolací soud o pravdivosti tohoto tvrzení nemá pochybnosti). Žalobce má tedy právo v souladu s § 449 odst. 1 obč. zák. na příspěvek na dietní stravování od doby, kdy nárok není promlčen, tedy od 16. 3. 2004, do konce měsíce předcházejícího rozhodnutí odvolacího soudu (do 29.2.2012) v celkové částce 33.425,- Kč (polovina dubna 2004 = 175,- Kč + 9 měsíců r. 2004 x 350,- Kč = 3.150,- Kč + 7 let - roky 2005 až 2011 x 12 měsíců x 350,- Kč = 29.400,- Kč + 2 měsíce roku 2012 = 700,- Kč). Vzhledem k tomu, že podle § 449 odst. 1 obč. zák. lze přiznat pouze náklady, které již byly vynaloženy, nemá žalobce právo na přiznání nákladů na dietní stravování do budoucna, byť je pravděpodobné, že budou vynaloženy. Proto odvolací soud žalobu, pokud se žalobce domáhal přiznání částky 350,- Kč měsíčně s příslušenstvím od 1.3.2012 do budoucna, zamítl.

Žalobce se dále domáhal jako nákladů účelně vynaložených spojených s léčením i nákladů na péči o svoji osobu a výpomoc v domácnosti. V souvislosti s tímto nárokem požadoval částku 3.000,- Kč měsíčně od úrazu do současné doby. Podle platné judikatury nárok na náhradu nákladů vynaložených třetí osobou za pomoc nesoběstačnému poškozenému při běžných činnostech a k zajištění chodu jeho domácnosti nelze podřadit pod ustanovení § 449 odst. 1 obč. zák., který se vztahuje jen na náklady spojené se samotným léčením poškozeného. Při škodě na zdraví se pak podle § 445 obč. zák. hradí peněžitým důchodem pouze ztráta na výdělku. V případě jiné majetkové újmy zákon přiznání peněžitého důchodu do budoucna neumožňuje a nepřichází proto v úvahu formou renty nahrazovat náklady léčení, a to ani za předpokladu, že vznikají poškozenému průběžně. § 449 odst. 1 obč. zák. zakládá nárok na náhradu nákladů léčení, jejichž účelem je obnovení zdraví nebo alespoň zlepšení zdravotního stavu poškozeného po úraze ale nikoliv nákladů, byť skutečně vynaložených, na zajištění pomoci při životních úkonech poškozeného nebo zajištění chodu jeho domácnosti, které poškozený vzhledem k trvalým následkům poškození zdraví nemůže sám vykonávat. Platí tedy, že úkony, které pro poškozeného vykonává jiná osoba, jsou podřaditelné pod § 449 obč. zák. jen jde-li o náklady spojené s léčením poškozeného (rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2365/2008 nebo sp. zn. 25 Cdo 2456/2008). V projednávané věci ze žaloby vyplynulo, že péči o žalobce a o domácnost žalobce vykonává jeho matka po celou dobu od úrazu, přičemž minimálně v posledních 10 letech je zdravotní stav žalobce již ustálen. Jak vyplývá z výše uvedeného, za daných okolností není možno tento náklad považovat za nárok na náhradu nákladů léčení, a proto nelze tento nárok žalobci přiznat. Je tedy nutno v tomto nároku žalobu zcela zamítnout.

Odvolací soud tedy uzavírá, že žalobci ze všech uplatněných nároků náleží náhrada škody v celkové částce 6.660.058,- Kč (bolestné 57.780,- Kč + náhrada za ztížení společenského uplatnění 5.512.500,- Kč + náhrada za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti 13.187,- Kč + náhrada za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti od 2. 1. 1993 do 31. 10. 2010 v částce 1.043.166,- Kč a náklady spojené s léčením - příspěvek na stravu v částce 33.425,- Kč) a dále náhrada za ztrátu na výdělku ve formě renty ve výši 6.574,- Kč měsíčně od 1. 11. 2010 do budoucna.

Pokud jde o úrok z prodlení, žalobce rozšířil žalobu o úrok z prodlení (zákonný) až podáním ze dne 7. 1. 2010, které bylo žalovaným doručeno při ústním jednání dne 13. 1. 2010. Soud prvního stupně pak ve svém rozsudku (výrok I. poslední věta) úrok za dobu od 21. 2. 1995 do 27. 5. 2011 (správně 26.5.2011) nepřiznal. V této části (zamítavé) nebyl rozsudek soudu prvního stupně odvoláním napaden a nabyt tedy samostatně právní moci. Žalobce má zásadně na úrok z prodlení podle § 517 odst. 1 a 2 obč. zák. právo, neboť žalovaní jsou v převážné části nároku s plněním v prodlení. Odvolací soud, přestože je přesvědčen, že žalobce

by měl právo na přiznání úroku z prodlení od dřívějšího data, mohl přiznat úrok z prodlení až od 27. 5. 2011, v té době byli žalovaní v prodlení s plněním celkové částky 1.481.633,- Kč, která se skládala z bolestného 57.780,- Kč, základní výše bodového ohodnocení 367.500,- Kč, ztráty na výděлку do té doby naběhlé 1.056.353,- Kč. Dále má žalobce právo na úrok z prodlení ze stravného 350,- Kč měsíčně a z renty 6.574,- Kč měsíčně, a to rovněž od data 27.5.2011 nadále z částek měsíčně naběhlých do rozhodnutí odvolacího soudu, tedy do 29.2.2012. Výši úroku z prodlení stanovil odvolací soud v souladu s vládním nařízením č. 142/1994 Sb., a to jeho § 1 a 3 ve výši 7,75 % ročně z výše uvedené celkové částky a dále i z renty v částce 6.574,- Kč měsíčně a z nákladů léčení částce 350,- Kč měsíčně.

Z výše uvedených důvodů tedy odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. změnil tak, že žalovaným uložil povinnost, aby společně a nerozdílně zaplatili žalobci na náhradu škody částku 6.660.058,- Kč, a to se zákonným úrokem z částky 1.481.633,- Kč a z renty a stravného od 27. 5. 2011 nadále tak, jak je přesně specifikováno ve výroku I. tohoto rozsudku. Lhůtu k plnění stanovil odvolací soud v souladu s § 160 odst. 1 o.s.ř. delší než zákonnou (§ 160 odst. 1 o.s.ř.) s ohledem na výši plnění. Pokud jde o přiznání renty v částce 6.574,- Kč měsíčně včetně splatnosti, byl rozsudek soudu prvního stupně jako správný potvrzen (§ 219 o.s.ř.), přičemž ke změně došlo pouze v počátku povinnosti platit rentu, když žalovaní jsou povinni ji platit od data 1.11.2010 do budoucna (výrok I.). Při vyhlášení rozsudku udělal odvolací soud chybu v počtech, když vyhlásil, že výše částky, kterou mají žalovaní zaplatit činí 6.673.067,- Kč, namísto správně vypočtené částky 6.660.058,- Kč a dále udělal soud chybu v počtech i pokud jde o výši částky z níž běží úroky, neboť vyhlásil, že úrok běží z částky 1.537.815,- Kč, zatímco správně vypočtená výše částky, z níž běží úroky, činí 1.481.633,- Kč. Konečně při vyhlášení rozsudku došlo ke zřejmé nesprávnosti, když z výroku I. omylem vypadla část týkající se potvrzení rozsudku soudu prvního stupně v rentě, přestože odvolací soud v ústně předneseném odůvodnění při vyhlášení konstatoval, že o rentě rozhodl soud prvního stupně správně, pouze je nutno stanovit jiný počátek plnění renty. Podle § 164 o.s.ř. předseda senátu opraví v rozsudku kdykoli i bez návrhu chyby v psaní a v počtech, jakož i jiné zřejmé nesprávnosti. Vzhledem k tomu, že při vyhlášení došlo k početním chybám a zřejmé nesprávnosti, odvolací soud (předsedkyně senátu) postupem podle § 164 o.s.ř. tyto početní chyby a zřejmou nesprávnost opravila tak, že ve výroku písemného vyhotovení rozsudku jsou uvedeny správně.

Ve zbývajícím rozsahu, tedy pokud jde o zčásti promlčený nárok na náklady spojené s léčením s příslušenstvím, dále pokud byl tento nárok s příslušenstvím nedůvodný (do budoucna) a dále v nedůvodném nároku na náklady spojené s léčením ve výši 3.000,- Kč měsíčně, byla žaloba zamítnuta (výrok II. tohoto rozsudku). Pro lepší srozumitelnost odvolací soud formuloval vyhovující i zamítavý výrok nově ve svém z větší části měnícím rozhodnutí.

Vzhledem ke změně rozsudku soudu prvního stupně postupoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o.s.ř. a znovu rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně.

V průběhu řízení vznikly náklady České republiky s vyplaceným znalečným v celkové částce 112.416, 40 Kč. Podle § 148 odst. 1 o.s.ř. jsou povinni účastníci zaplatit tyto náklady podle úspěchu ve věci. Žalobce měl v projednávané věci úspěch z 90 %, žalovaní z 10 %. Žalobce je tedy povinen státu zaplatit 10 % vzniklých nákladů řízení - částku 11.241,- Kč a žalovaní a vedlejší účastníci jsou povinni zaplatit tyto náklady v částce 101.175,- Kč, všichni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (delší lhůta byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 o.s.ř. s ohledem na výši částky) na účet soudu prvního stupně (výrok III.).

Podle § 224 odst. 2 o.s.ř. rozhodl odvolací soud znovu i o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně ve vztahu účastníků. Jak bylo již výše uvedeno, měl v řízení žalobce úspěch z 90 %, žalovaní z 10 %; žalobce má tedy právo podle § 142 odst. 2 o.s.ř. na 80 %

nákladů, které mu v tomto řízení vznikly. Náklady žalobce v řízení před soudem prvního stupně jsou tvořeny náklady na právní zastoupení. Jde o odměnu advokáta stanovenou podle vyhlášky č. 270/1990 Sb. (vyhlášky účinné v roce 1995, tedy době zahájení řízení), a to § 13 podle něhož odměna za úkon činila 2.690,- Kč; byly provedeny dva úkony, proto odměna činila 5.380,- Kč a dále byly náklady tvořeny 2 režijními paušály po 30,- Kč. Po účinnosti vyhlášky č. 177/1996 Sb. (na odměnu podle této vyhlášky měl zástupce právo již od účinnosti) činila odměna za úkon 6.725,- Kč (počítáno z punkta 584.550,- Kč), bylo provedeno 6 úkonů právní služby (celkem odměna 40.350,- Kč) a k tomu náleželo 6 režijních paušálů po 30,- Kč, tedy 180,- Kč. Další náklady řízení již byly počítány podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. V odvolacím řízení proti prvnímu mezitímnímu rozsudku (v roce 2002) jsou náklady tvořeny odměnou za řízení 40.270,- Kč a 4 úkony a 4 režijními paušály po 75,- Kč (300 Kč); po zrušení věci náleží odměna za opětovné řízení před soudem prvního stupně v částce 40.270,- Kč a náhrada hotových výdajů rozsahu 7 režijních paušálů po 75,- Kč (525,- Kč); v odvolacím řízení proti druhému mezitímnímu rozsudku náleží žalobci odměna v částce 40.270,- Kč a náhrada za 4 režijní paušály po 75,- Kč (celkem 40.570,- Kč); v odvolacím řízení žádné náklady žalobci nevznikly a konečně po rozšíření věci odměna za řízení před soudem prvního stupně činila 193.780,- Kč a náklady jsou dále tvořeny i 6 režijními paušály po 300,- Kč; celkem 195.580,- Kč. Po sečtení všech těchto částek činí náklady řízení vzniklé žalobci 363.485,- Kč. 80 % z této částky činí 290.788,- Kč, jež jsou žalovaní a vedlejší účastník povinni zaplatit k rukám právního zástupce žalobce v třicetidenní lhůtě (§ 160 odst. 1 o.s.ř.) stanovené s ohledem na výši částky.

Podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 2 o.s.ř. má žalobce právo rovněž na 80 % nákladů vzniklých v odvolacím řízení. Náklady vzniklé žalobci v odvolacím řízení jsou tvořeny náklady na právní zastoupení, a to odměnou za řízení v částce 193.780,- Kč a 3 režijními paušály po 300,- Kč. Celkem náklady žalobce v odvolacím řízení činí 194.680,- Kč a 80 % této částky představuje 155.744,- Kč. Tuto částku jsou žalovaní a vedlejší účastník povinni žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení zaplatit, a to ve lhůtě třiceti dnů, která byla stanovena v delší než zákonné lhůtě s ohledem na výši této částky (§ 160 odst. 1 o.s.ř.) k rukám právního zástupce žalobce.

S ohledem na změnu rozsudku soudu prvního stupně rozhodl odvolací soud znovu i o povinnosti žalovaných a vedlejšího účastníka zaplatit soudní poplatek z žaloby, když výše tohoto poplatku se odvíjí od přiznané částky (§ 2 odst. 3 a § 15 zák. č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích ve znění zákona č. 218/2011 Sb.); soudní poplatek tedy činí 330.000,- Kč a jsou jej povinni zaplatit oba žalovaní ve stanovené lhůtě. I pokud jde o výši soudního poplatku udělal soud při vyhlášení početní chybu (nesprávně vypočetl částku 266.920,- Kč), proto ji podle § 164 o.s.ř. tímto opravil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání, které je možno podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Kutné Hoře

V Praze dne 21. března 2012

**JUDr. Hana Tichá, v.r.
předsedkyně senátu**

Za správnost vyhotovení:

Kateřina Šmídová